

CHƯƠNG XXI: MẮT RẰN

Hermione quày quả trở lại túp lều của Hagrid trên một lớp tuyết dày hai foot vào sáng Chủ nhật. Harry và Ron muốn đi cùng cô bé, nhưng núi bài tập về nhà của chúng đã đạt đến mức báo động, và chúng đành bất đắc dĩ ở lại phòng sinh hoạt chung, trong khi các học sinh khác giải trí với việc trượt patanh trên mặt hồ đóng băng, đi trượt tuyết và tệ hơn nữa là niệm phép cho những hòn tuyết bay lên tháp Gryffindor và đập mạnh vào cửa sổ.

“Oi!” Ron kêu lên, cuối cùng cũng đã mất kiên nhẫn và thò đầu ra khỏi cửa sổ, “tớ là một huynh trưởng và nếu có thêm một hòn tuyết nữa đập vào cửa sổ này thì – OUCH!”

Nó rụt vội đầu vào, mặt phủ đầy tuyết.

“Là anh Fred và George,” nó giận dữ nói, đập mạnh cửa sổ lại. “những tay càn quấy...”

Hermione quay lại từ chỗ ông Hagrid ngay trước bữa trưa, run rẩy, áo choàng của cô bé ướt đẫm ngang đầu gối.

“Thế?” Ron nói, nhìn lên khi cô bé đi vào. “Đã soạn hết các bài học cho bác ấy chưa?”

“Ờ, mình đã cố,” cô bé u ám nói, ngồi vào cái ghế cạnh Harry. Cô bé rút đầu thần ra và biểu diễn một điệu vẩy phức tạp khiến một luồng hơi ấm tỏa ra từ đầu đũa; rồi cô bé chỉ nó vào áo choàng của mình, để hong khô nó. “Bác ấy thậm chí còn không ở đó khi mình đến, mình gõ cửa ít nhất là nửa giờ liền. Và rồi bác ấy đi ra từ Khu Rừng...”

Harry rên lên. Khu Rừng Cấm đầy những sinh vật có khả năng làm Hagrid bị sa thải. “Thế bác ấy nuôi con gì trong đó? Bác ấy có nói không?” nó hỏi.

“Không,” Hermione đau khổ nói. “Bác ấy nói bác ấy muốn gây bất ngờ bằng những con ấy. Mình cố giải thích về Umbridge, nhưng bác ấy không hiểu được. Bác ấy cứ nói đi nói lại là chẳng ai muốn học Knarl bằng Chimaera <một loại quái vật, thường gặp trong các game FF> cả - ời, mình không nghĩ là bác ấy đang nuôi một con Chimaera,” cô bé thêm vào với một cái nhìn hoảng hốt về phía Harry và Ron, “nhưng hình như bác ấy chưa thử, qua việc bác ấy than vãn về việc khó mà có được trứng của tụi nó. Mình đã nói không biết bao nhiêu lần là bác ấy nên theo giáo trình của cô Grubbly-Plank, thành thật mà nói mình không nghĩ rằng bác ấy nghe được phân nửa những gì mình nói. Bác ấy đang rất là hưng phấn, các bạn biết đấy. Và bác ấy vẫn không chịu kể vì sao mà bác ấy bị thương.”

Sự xuất hiện trở lại bên bàn giáo viên của Hagrid vào buổi ăn sáng hôm sau không được các học sinh chào đón nồng nhiệt. Một số, như Fred, George và Lee thì reo lên vui mừng và chạy dọc theo lối đi giữa hai bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff để bắt cánh tay khổng lồ của Hagrid; một số khác, như Parvati và Lavender, trao đổi với nhau những cái nhìn buồn bã và lắc đầu. Harry biết rằng nhiều người trong bọn họ thích những bài học của giáo sư Grubbly-Plank hơn, và ít ra cũng có một phần tí tẹo trong đó họ hiểu được rằng họ có một lý do hợp lý: một lớp học lý tưởng của Grubbly-Plank không phải là một lớp học mà có ai đó có thể bị mất đầu.

Harry, Ron và Hermione có phần e sợ khi đi xuống lớp học của Hagrid vào thứ ba, chúng mặc kỹ để chống lạnh. Harry lo lắng, không chỉ vì những thứ mà Hagrid có thể dùng để dạy

chúng, mà còn về thái độ của những người người còn lại trong lớp, đặc biệt là Malfoy và đồng đảng, nếu như Umbridge đến quan sát lớp học.

Tuy nhiên, chẳng ai thấy vị Thanh tra Cao cấp ấy đâu khi cả lớp xuyên qua màn tuyết về phía Hagrid, đang đứng đợi tụi nó bên bờ Rừng. Về ngoài cửa ông không tạo được sự an tâm; những vết bầm có màu tím vào thứ Bảy nay đã chuyển sang màu lục và vàng, và một số vết thương của ông vẫn còn chảy máu. Harry không thể nào hiểu nổi điều này: có thể Hagrid đã bị tấn công bởi một loài sinh vật nào đó có nọc độc khiến cho những vết thương nó gây ra không lành lại được? Như thể để hoàn thành bức tranh u ám, Hagrid mang theo một cái gì đó trông giống như một nửa con bò chết trên vai ông.

“Hôm nay chúng ta sẽ học ở đây!” Hagrid vui vẻ gọi với những học sinh đang đi đến, hất đầu về phía những cái cây u ám phía sau ông. “Ở đây kín đáo hơn! Dù sao thì chúng cũng thích bóng tối hơn!”

“Cái gì thích bóng tối chứ?” Harry nghe Malfoy nói ngay với Crabbe và Goyle, một vẻ kinh sợ hiện ra trong giọng của nó. “Ông ta nói cái gì thích bóng tối hơn – bọn bây nghe không?”

Harry nhớ rằng trước đây chỉ có một trường hợp mà Malfoy bước vào Khu Rừng Cấm; tên này không được can đảm lắm. Nó tự mỉm cười với chính mình; sau trận Quidditch vừa rồi thì bất kỳ cái gì khiến cho Malfoy bất an đều làm cho nó hài lòng.

“Sẵn sàng gồi chứ?” Hagrid vui vẻ nói, nhìn quanh khắp lớp, “Được gồi, ta đã chuẩn bị sẵn một chuyến du ngoạn vào Khu Rừng Cấm cho mí học sinh năm thứ năm bọn bây. Tưởng tượng coi bọn ta có thể đi zà ngắm các sinh vật huyền bí trong môi trường tự nhiên của chúng. Nào, những thứ mà bọn ta sẽ học hôm nay rất hóm hỉnh, ta cho rằng ta có thể là người duy nhất ở Anh có thể huấn luyện được chúng.”

“Ông có chắc là chúng được huấn luyện rồi chứ?” Malfoy nói, vẻ kinh hoàng trong giọng nói càng rõ rệt. “Chỉ vì đây không phải là lần đầu tiên ông mang những thứ kinh dị vào lớp, đúng không?”

Nhà Slytherin lao xao đồng ý và vài học sinh Gryffindor cũng có vẻ như cho rằng điều Malfoy nói là hợp lý.

“Tất nhiên là chúng đã được huấn luyện rồi,” Hagrid nói, quắc mắt nói và xốc con bò chết của ông lên cao hơn lên vào,

“Thế chuyện gì đã xảy ra với mặt ông thế?” Malfoy hỏi.

“Không phải chuyện của trò!” Hagrid giận dữ nói, “Bây giờ, nếu bọn bây đã hỏi xong những câu hỏi ngớ ngẩn, thì đi theo ta!”

Ông quay lại và đi thẳng vào Khu Rừng. Không có ai có vẻ sẵn lòng đi theo ông. Harry liếc nhìn Ron và Hermione, cô bé thở dài nhưng gật đầu, và ba đứa bọn chúng bắt đầu đi theo sau Hagrid, dẫn đầu cả lớp.

Họ đi được khoảng mười phút thì họ đến một nơi mà cây mọc rất um tùm khiến cảnh vật tối tăm chạng vạng và không có tuyết bám trên nền đất. Với một tiếng càu nhàu, Hagrid ném nửa con bò của ông xuống nền đất, bước lùi lại và quay mặt về phía cả lớp, phần lớn

đều đang đi lên lối qua những cái cây về phía ông, nhìn quanh đầy lo lắng như thể chờ đợi sẽ bị tấn công bất kỳ lúc nào.

“Tập hợp lại đây, tập hợp lại đây,” Hagrid khuyến khích, “Bây giờ thì, chúng sẽ bị hấp zăn bởi mùi thịt và ta cũng sẽ gọi chúng, bởi zì chúng bít và thích ta.”

Ông quay lại, lắc mạnh đầu để rũ tóc khỏi mặt và phát ra một tiếng kêu kỳ lạ vang vọng qua những cái cây u ám như tiếng gọi của một số loài chim khổng lồ. Không ai cười cả: phần lớn bọn chúng đều quá sợ không phát ra nổi một tiếng động nào.

Hagrid lại cất cái tiếng gọi kinh dị ấy lần nữa. Một phút trôi qua, cả lớp vẫn tiếp tục hoang mang nhìn qua vai mình và nhìn quanh những cái cây để cố tìm xem cái gì đang đến. Và rồi, khi Hagrid hất mái tóc của ông về phía sau lần thứ ba và uốn bộ ngực khổng lồ của ông lên, Harry thúc Ron và chỉ về một vùng đen giữa hai cây thủy tùng rậm rạp.

Một cặp mắt trắng dã, vô hồn và rực sáng đang hiện lớn dần qua vùng tối lờ mờ và một thoáng sau thì một khuôn mặt rỗng, một cái cổ và thân hình xương xẩu của một con ngựa lớn, đen và có cánh hiện ra từ vùng tối đen. Nó nhìn quanh cả lớp một vài giây, vung vẩy cái đuôi dài và đen của nó, rồi cúi đầu xuống và bắt đầu xé thịt từ con bò chết bằng cặp răng nanh sắc nhọn của nó.

Một cảm giác nhẹ nhõm lan toả khắp Harry. Ít nhất thì điều này cũng chứng minh rằng nó không tưởng tượng ra những con vật này: chúng đều có thật và Hagrid cũng biết về chúng. Nó hăm hờ liếc về phía Ron, nhưng Ron vẫn đứng trơ trơ nhìn về giữa các hàng cây và sau vài giây nó lẩm bẩm” Sao bác Hagrid không thử gọi lần nữa?”

Phần lớn những học sinh còn lại trong lớp cũng đang tỏ ra đầy bối rối và hồi hộp chờ đợi như Ron và nhìn dáo dạt khắp nơi trừ chỗ con ngựa đang đứng cách chúng khoảng một food. Chỉ có hai người có vẻ là có thể thấy được chúng: một cậu bé nhà Slytherin gầy nhẳng đứng ngay sau Goyle đang đứng nhìn con ngựa ăn với một vẻ ghê tởm hiện rõ trên mặt; và Neville, mắt dôi theo từng cái vung vẩy của cái đuôi đen dài thòng.

Ồ, lại thêm một con khác đến!” Hagrid hãnh diện nói, khi một con ngựa đen thứ hai hiện ra khỏi đám cây đen sì, khép đôi cánh da vào sát người và cúi đầu xuống để tọng thịt vào bụng. “Bây giờ thì... ai có thể thấy được chúng thì zơ tay lên.”

Vô cùng hài lòng khi cảm thấy cuối cùng nó cũng sẽ hiểu được bí ẩn của những con ngựa này, Harry giơ tay lên. Hagrid gật đầu với nó.

“Được... được, ta bít là cháu có thể thấy được, Harry,” rồi ông nói tiếp, “Zà con cũng zậy à, Neville, ề? Zà...”

“Xin lỗi,” Malfoy nói bằng một giọng khinh bỉ, “nhưng chính xác ra thì bọn tôi sẽ phải thấy cái gì?”

Để trả lời, Hagrid chỉ về phía xác con bò trên đất, Cả lớp nhìn chăm chăm vào nó vài giây, rồi nhiều người trong số chúng há hốc miệng và Parvati kêu thét lên. Harry hiểu lý do vì sao: những miếng thịt bị dút ra khỏi xương và biến mất vào khoảng không khí trống rỗng hẳn là sẽ trông vô cùng kỳ dị.

“Cái gì đang làm chuyện đó?” Parvati hỏi bằng một giọng kinh hãi, thụt lùi trở lại sau cái cây gần nhất, “Cái gì đang ăn nó?”

“Thestral,” Hagrid hãnh diện nói và Hermione kêu khẽ lên “Ồ!” một cách hiểu biết sau lưng Harry, “Trường Hogwarts có nuôi một bầy ở đây. Nào, ai biết...?”

“Nhưng chúng rất rất xui xẻo!” Parvati cắt ngang, nhìn đầy hốt hoảng. “Chúng sẽ mang những nỗi bất hạnh khủng khiếp cho những ai thấy chúng. Giáo sư Trelawney đã nói với tôi một lần rồi –”

“Không, Không, Không,” Hagrid nói, cười khúc khích, “đó chỉ là những điều mê tín, tức là, chúng không mang đến xui xẻo đâu, chúng thông minh và hữu dụng cực kỳ! Tất nhiên, chúng không có nhiều việc để làm, nhiệm vụ chính của chúng là kéo những cỗ xe của trường trừ khi cụ Dumbledore muốn đi xa mà không muốn Độn thổ – zà xem kìa, lại có một cặp khác nữa-“

Thêm hai con ngựa khác nhẹ nhàng lướt ra khỏi hàng cây, một con đi sát ngang Parvati, đang run như cây sậy và nép sát vào cái cây, nói, “tôi nghĩ là tôi vừa cảm thấy cái gì đó, tôi cảm thấy nó gần sát bên tôi!”

“Đừng lo, nó không làm cháu bị thương đâu,” Hagrid kiên nhẫn nói. “Bây zờ, ai có thể nói với ta zì sao có một số người có thể thấy chúng zà một số khác thì không?”

Hermione gờ tay.

“Chỉ có một số người có thể nhìn thấy Thestral,” cô bé nói, “đó là những ai đã nhìn thấy cái chết.”

“Hoàn toàn chính xác,” Hagrid trịnh trọng nói, “mười điểm cho nhà Gryffindor. Bây giờ thì, Thestral-“

“Hem, hem.”

Giáo sư Umbridge vừa đến. Bà đứng cách Harry vài bước, vẫn đội mũ và mặc cái choàng xanh, hồ sơ trên tay. Hagrid, vốn chưa bao giờ nghe tiếng giả ho của Umbridge trước đó, đang nhìn chăm chú vào con Thestral gần nhất, rõ ràng là ông nghĩ rằng con vật vừa phát ra âm thanh này.

“Hem, hem.”

“Ồi, xin chào!” Hagrid nói, mỉm cười, ông đã phát hiện ra nơi phát ra tiếng động.

“Ông đã nhận được thông báo của tôi gửi đến lều ông sáng nay?” Umbridge nói, với cái giọng lớn và chậm rãi mà bà đã dùng để nói chuyện với ông trước đây, như thể bà đang nói chuyện với một người ngoại quốc và rất chậm chạp. Nói với ông rằng tôi sẽ thanh tra lớp học của ông.”

“Ồ, vâng,” Hagrid vui vẻ nói, “Rất mừng là bà có thể tìm được địa điểm! Ờ, liệu bà có thể... hoặc, tui không biết...bà có thể không? Hôm nay bọn tui học về Thestral...”

“Xin lỗi?” giáo sư Umbridge nói lớn, đưa tay lên vành tai và nhú mày. “Ông vừa nói gì?”

Hagrid nhìn có vẻ hơi bối rối.

“Ờ – Thestral!” ông nói lớn. “Những con ngựa... ờ... bụi zà có cánh, bà bít đấy!”

Ông vỗ mạnh những cánh tay to tướng của ông một cách khấp khểnh. Giáo sư Umbridge nhú mào về phía ông và khi bà ghi chú lên hồ sơ: “Phải... sử dụng... đến... dấu hiệu... ngôn ngữ... thô lỗ”

“Ờ, dù sao thì...” Hagrid nói, quay về phía cả lớp và nhìn có vẻ bối rối, “erm... ta nói đến đâu gồi?”

“Có vẻ... như... có... trí nhớ... tồi... kém” bà Umbridge lầm bầm, nói đủ lớn để mọi người có thể nghe được. Draco Malfoy nhìn vui như thể mùa Noel đang đến sớm cả tháng; Hermione, ngược lại, đỏ bừng mặt lên và tỏ ra giận dữ.

“Ồ, zâng,” Hagrid nói, ném một cái nhìn bất an về cái hồ sơ của Umbridge, nhưng vẫn quả quyết tiếp tục. “Vâng, ta sẽ nói zới bọn bây về việc làm sao chúng ta có được một bày. Ờ, đầu tiên bọn ta có được một con đực và năm con cái. Con này,” ông chỉ sang con ngựa xuất hiện đầu tiên <ổng khùng chắc, có bao nhiêu người thấy được đâu mà chỉ-LHX>, “tên của nó là Tenebrus, nó là con ưa thích của ta, con đầu tiên được sinh ga trong Rừng.”

“Ông có biết là,” Umbridge nói lớn, ngắt lời ông, “rằng Bộ Phép Thuật đã phân loại Thestral thuộc nhóm “nguy hiểm” không?”

Tim Harry như hoá đá, nhưng Hagrid chỉ đơn thuần là bật cười.

“Thestral không nguy hiểm! Đồng ý chúng là có thể hơi hung hăng nếu thật sự bị làm phiền...”

“Đưa ra... những.... dấu hiệu... hài lòng... về... ý tưởng... bạo lực,” bà Umbridge lầm bầm, tiếp tục rột rết trên cái hồ sơ.

“Không...coi nào,” Hagrid, lúc này đã có vẻ tức giận.” Tui muốn nói là ngay một con chó cũng sẽ cắn nếu như bị chọc, đúng không –nhưng Thestral bị tiếng xấu chỉ zì cái zấn đề zề cái chết – mọi người nghĩ gằng chúng báo điềm xấu, đúng không? Nhưng họ không hiểu? Đúng không?”

Umbridge không trả lời, bà ghi cho xong những dòng ghi chú cuối cùng, rồi nhìn lên Hagrid và nói, cũng vẫn rất lớn và chậm, “Xin hãy tiếp tục dạy tiếp như bình thường, tôi sẽ đi,” bà giả vờ động tác đang đi (Malfoy và Pansy Parkinson bật lên một cơn cười trong im lặng), giữa các học sinh, (bà chỉ về phía các học sinh trong lớp, “và hỏi họ các câu hỏi,” bà chỉ vào miệng ra hiệu về sự nói chuyện.

Harry nhìn bà ta chăm chăm, rõ ràng là không hiểu vì sao bà lại cư xử như ông Hagrid không hiểu tiếng Anh bình thường. Những giọt lệ giận dữ đang ứa ra trên mắt Hermione.

“Mi là một mù phù thủy, một mù phù thủy độc ác!” cô bé thì thầm, khi Umbridge đi về phía Pansy Parkinson, “Ta biết mi đang làm gì, kẻ ghê tởm, ma quái, xấu xa kia...”

Cũng như Hermione, Pansy đang ứa nước mắt, nhưng vì do nó đã cười quá nhiều; thật ra, những câu trả lời của nó gần như chẳng có gì mạch lạc vì nó phải cố để kìm tiếng rúc rích của nó.

“Không... bởi vì... ờ... nó có vẻ như là... giống như tiếng làu bàu suốt mọi lúc.

Umbridge sột soạt ghi chép trên cặp hồ sơ. Phần mặt không bị sưng của Hagrid ửng đỏ lên, nhưng ông vẫn cố cư xử như ông không nghe thấy câu trả lời của Pansy.

“Ờ... vâng... những điều tốt về Thestral. Ờ, khi chúng đã được thuần hoá, giống như những con này, thì không bao giờ ta có thể mất chúng. Chúng có cảm giác tốt và phương hướng, chỉ cần nói với chúng là nơi mình muốn đi...”

“Tất nhiên là giả sử rằng chúng hiểu được ông,” Malfoy nói lớn, và Pansy Parkinson đổ vật ra vì một tràng cười mới. giáo sư Umbridge mỉm cười bao dung với chúng và quay về phía Neville.

“Em có thể thấy Thestral à, Longbottom?” bà nói.

Neville gật đầu.

“Vậy là em đã thấy người chết rồi à?” bà hỏi bằng một giọng khác lạ.

“Ông... ông của em,” Neville nói.

“Thế em nghĩ sao về chúng?” bà nói, vẫy cánh tay thô ngắn của mình về phía những con ngựa, lúc này đã rửa cái xác lớn đến tận xương.

“Erm,” Neville hồi hộp nói, liếc về phía Hagrid, “Ờ, chúng trông... ờ... trông cũng được...”

“Học sinh ... đã ... bị... đe nẹt... để không... thú nhận... rằng... chúng... khiếp sợ...” Umbridge lầm bầm, lại tiếp tục ghi chép lên hồ sơ.

“Không!” Neville nói, có vẻ bối rối, “Không, em không có sợ chúng!”

“Được rồi,” Umbridge nói, vỗ lên vai với một nụ cười mà bà rõ ràng là làm cho có vẻ thông hiểu, cho dù với Harry thì nó giống một cái liếc mắt đều cáng hơn. “Được, ông Hagrid,” bà lại quay trở lại phía ông, lại bằng một giọng thật to và chậm, “tôi nghĩ là tôi đã thu thập đủ các thông tin cần thiết. Ông sẽ nhận (bà làm điệu bộ như đang lấy một vật gì từ khoảng không trước mặt) “kết quả về buổi thanh tra của ông, (bà chỉ lên cặp hồ sơ), trong mười ngày nữa.” Bà giơ những ngón tay bè bè của mình lên, rồi nụ cười của bà càng toét rộng hơn và nhìn càng giống một con cóc hơn bao giờ hết dưới cái nón xanh của bà, rồi bà hồi hải bỏ trước mặt mọi người, khiến cho Malfoy và Pansy Parkinson lại lẩn ra mà cười, Hermione lắc đầu giận dữ và Neville thì ngó đầy bối rối và lúng túng.

“Ồ cái đầu già, ngớ ngẩn, láo lếu và ma quái kia!” Hermione bùng lên vào nửa giờ sau, khi tụi nó trở về lâu đài theo lối đi băng tuyết mà tụi nó đã đi trước đó. “Các bạn xem mục ta muốn gì kia? Mục ta lại tiếp tục làm những gì đã làm với những người lai – bà ta cố làm cho bác Hagrid giống như một con quỷ khổng lồ tối dạ, chỉ vì bác ấy có một người mẹ khổng lồ – và ôi, điều đó chẳng hề công bằng tí nào, đấy hoàn toàn không phải là một bài học tồi – mình

muốn nói, tất nhiên, nếu như nó lại là Quái Tôm Đuôi Nổ thì khác, nhưng những con Thestral thì cũng tốt rồi, - thật ra, đối với bác Hagrid, chúng thật sự rất tuyệt!”

“Mụ Umbridge nói rằng chúng nguy hiểm,” Ron nói.

“Ồ, như bác Hagrid nói, chúng có thể tự trông chừng chính chúng,” Hermione nóng nảy nói, “và mình cho rằng một giáo viên như cô Grubbly-Plank chưa chắc gì sẽ cho chúng ta xem những thứ như vậy trước khi chúng ta đạt được chứng chỉ NEWT, nhưng mà, chúng thật sự rất thú vị đấy chứ? Có một số người có thể thấy được và một số người khác không thể! Giá mà mình có thể thấy nhỉ.”

“Bạn muốn à?” Harry nhẹ nhàng hỏi cô bé.

Cô bé trông giống như bị khiếp hãi bất thành lời.

“Ồ, Harry – mình xin lỗi – không, tất nhiên là mình không – nói lên một điều như vậy thì thật là ngu xuẩn.”

“Không sao đâu,” Harry nói nhanh, “đừng lo.”

“Mình ngạc nhiên là lại có nhiều người có thể thấy chúng như thế,” Ron nói. “Đây là một lớp học...”

“Phải, Weasley, bọn ta cũng chỉ vừa tự hỏi điều đó,” một giọng nói hiểm độc vang lên. Malfoy, Crabbe và Goyle đang đi sau ngay sau lưng họ, nhưng chẳng có ai nghe thấy chúng trong tiếng tuyết rơi. “Thế mà có nghĩ rằng nếu mà thấy ai đó chết nghèo thì mà có thể thấy quả Quaffle tốt hơn không?”

Nó, Crabbe và Goyle cùng cười phá lên khi bọn chúng băng lên và đi về phía lâu đài, và lại bắt đầu hát vang bài điệp khúc “Weasley là Vua của bọn này.” Tại Ron lại ửng đỏ.

“Mặc kệ chúng đi, chỉ việc mặc kệ chúng thôi,” Hermione nói khẽ, rút đũa thần ra và lại thực hiện câu thần chú tạo ra không khí nóng, nhờ đó cô bé đã đưa tụi nó vào một con đường dễ đi hơn để xuyên qua mà không chạm vào đám tuyết ngăn cách giữa tụi nó và ngôi nhà kính

*

Tháng chạp lại đến, tuyết lại rơi nhiều thêm, và cơn thác bài tập về nhà cho học sinh năm thứ năm vẫn vẫn không ngớt. Nhiệm vụ huynh trưởng của Ron và Hermione càng lúc càng trở nên nặng nề khi lễ Giáng sinh đến gần. Tụi nó được gọi đi giám sát việc trang hoàng lâu đài (“bọn mình phải treo những sợi kim tuyến trong khi Peeves nắm một đầu kia và tìm cách siết cổ bọn mình với những thứ đó”, Ron nói), để trông chừng cho học sinh năm thứ nhất và năm thứ hai chỉ được nghỉ giải lao trong nhà trong vì trời quá lạnh (“Và bọn chúng thật sự là những thằng nhóc hỗn xược thò lò mũi xanh, cậu biết đấy, bọn mình không hề hư như vậy khi bọn mình học năm nhất, Ron nói) và để đi tuần các hành lang cùng với Argus Flinch, người luôn nghi ngờ rằng cái không khí lễ hội có thể gây nên những trận ẩu đả giữa các phù thủy (“Cái đầu lão ấy thật là bã đậu, Ron giận dữ nói). Họ quá bận đến nỗi Hermione phải ngừng việc đan những cái nón và cô bé cúi kính nói khi cô đặt xuống ba cái cuối cùng của mình.

“Những con gia tinh tội nghiệp mà mình chưa trả tự do kịp sẽ phải ở lại đây trong mùa Giáng sinh chỉ vì không có đủ nón!”

Harry không nỡ nói cho bạn nghe về việc Dobby đã thu dọn sạch tất cả những món y phục mà cô bé đã làm ra, nó cúi gằm xuống cái bài luận Lịch sử Pháp Thuật của mình. Trong bất kỳ trường hợp nào, nó cũng không muốn nghĩ về Lễ Giáng Sinh. Lần đầu tiên trong cuộc đời học sinh của mình, nó lại rất muốn được nghỉ lễ tránh xa khỏi Hogwarts. Với việc bị cấm chơi Quidditch và lo lắng không biết Hagrid có bị thử thách hay không, nó cảm thấy nơi này thật là đáng chán vào lúc này. Điều duy nhất mà nó thật sự trông đợi là những buổi họp DA, và những việc này cũng phải tạm ngừng vào kỳ nghỉ, khi mà gần như các thành viên của DA đều về nghỉ với gia đình. Hermione sẽ đi trượt tuyết với bố mẹ cô bé, những chuyện này làm Ron rất thích thú, nó chưa bao giờ nghe chuyện những người Moople buộc những mảnh gỗ vào chân để trượt từ trên núi xuống. Ron sẽ trở về nhà nó ở The Burrow (trại trại Hang Sóc-ND). Harry đã phải cam chịu nhiều ngày sống trong đổ ỹ trước khi Ron nói, để trả lời cho việc Harry hỏi nó về việc nó sẽ trở về nhà trong dịp Giáng sinh: “Nhưng cậu cũng sẽ đi mà! Bộ tớ không nói à? Mẹ đã viết thư nó tớ mời cậu cả tuần trước rồi!”

Hermione tròn mắt, nhưng tinh thần Harry lại được nâng lên: ý nghĩ về việc hưởng Giáng sinh ở The Burrow thật là tuyệt vời, mặc dù Harry vẫn còn lẩn cấn với mặc cảm tội lỗi rằng nó không thể nghỉ lễ cùng với Sirius. Nó không biết là nó có thể thuyết phục bà Weasley để mời cha đỡ đầu của nó đến cùng tham dự những ngày lễ hay không. Mặc dù nó vẫn nghi ngờ không biết cụ Dumbledore có cho phép chú Sirius rời khỏi quảng trường Grimmauld hay không, nó không thể làm gì được khi nghĩ rằng bà Weasley có thể không thích ông; họ vẫn thường bất hoà với nhau. Sirius đã không liên lạc với Harry kể từ lần xuất hiện cuối của ông trong đám lửa, và mặc dù Harry biết rằng Umbridge vẫn thường xuyên theo dõi mọi chuyện, và vì thế thật không khôn ngoan khi cố tìm cách liên lạc với ông, nó vẫn không thích nghĩ đến việc chú Sirius cô đơn thui thủi trong căn nhà cũ của mẹ ông, có thể lại sủng cồ trong cô đơn với Kreacher.

Harry đến Phòng Yêu Cầu sớm trong buổi họp DA cuối trước kỳ nghỉ, và nó rất vui, vì khi những ngọn đuốc bùng sáng nó thấy rằng Dobby đã tự mình ngồi trang trí nơi này cho buổi Giáng Sinh. Nó có thể nói chắc là Dobby đã làm việc này, vì không ai khác có thể treo hàng trăm sợi trang sức bằng vàng dọc ngang trên trần nhà, mỗi cái đều hiện ra hình khuôn mặt của Harry cùng với dòng chữ : “CHÚC MỘT LỄ GIÁNG SINH THẬT HARRY (A VERY HARRY CHRISTMAS)!”

Harry chỉ vừa kịp hạ cái ảnh cuối cùng xuống trước khi cửa cót kết mở và Luna Lovegood đi vào, vẫn mơ mơ màng màng như thường lệ.

“Xin chào,” cô bé lơ đãng nói, nhìn những mẫu vật trang trí còn lại. “Đẹp thật, anh làm đấy à?”

“Không,” Harry nói, “đó là con gia tinh Dobby.”

“Cây tầm gửi,” Luna mơ màng nói, chỉ về một nhánh cây lớn với những chùm quả trắng nằm ở gần như ngay trên đầu Harry. Nó nhảy ra khỏi vị trí ngay dưới cái cây. “Hay đấy,” Luna trịnh trọng nói, “Nó thường bị phá hoại bởi bọn Nargles.”

Harry để dành lại việc hỏi xem Nargle là cái gì vì Angelina, Katie và Alicia đi vào. Cả ba đều hỗn hển và có vẻ rất lạnh.

“Ờ,” Angelina buồn buồn nói, tháo áo khoác ra và ném nó vào góc, “cuối cùng bọn chị cũng đã thay thế bọn em.”

“Thay thế bọn em?” Harry ngờ ngác nói.

“Em và Fred và George,” cô bé nóng nảy nói, “bọn ta có một tầm thủ mới!”

“Ai thế?” Harry hỏi nhanh.

“Ginny Weasley,” Katie nói

Harry ngó cô bé trần trối.

“Vâng, chị biết,” Angelina nói, rút đầu thần ra và cong tay lại, “nhưng cô bé ấy cũng tuyệt lắm. Tất nhiên là không bằng em,” cô bé náo, ném cho nó một cái nhìn rười rượi, “nhưng khi mà bọn chị không có em...”

Harry rất muốn trả đũa lại bằng điều mà nó day dứt từ lâu: có khi nào cô bé nghĩ được rằng nó đã hối tiếc về việc bị trục xuất ra khỏi đội gấp cô bé cả trăm lần hay không.

“Thế còn các Tấn thủ?” nó hỏi, cố giữ giọng tự nhiên.

“Andrew Kirke,” Alicia nói với vẻ không nhiệt tình lắm, “và Jack Sloper. Không ai trong số họ thật xuất sắc cả, nhưng nếu so với những gã ngốc còn lại xuất hiện tại đó thì...”

Sự xuất hiện của Ron, Hermione và Neville đã kết thúc cuộc nói chuyện chán nản này, và năm phút sau căn phòng đã đủ người để ngăn Harry không nhìn sang Angelina những cái nhìn nóng nảy và trách móc nữa.

“Được rồi” nó nói, gọi mọi người trật tự trở lại, “Mình nghĩ rằng tối nay chúng ta nên ôn lại những gì chúng mình đã tập cho đến nay, bởi đây là buổi tập cuối trước kỳ nghỉ và vì vậy không nên bắt học một cái gì mới trước kỳ nghỉ ba tuần...”

“Chúng ta sẽ không tập cái gì mới ư?” Zacharias Smith nói, với một tiếng huýt sáo bất bình đủ lớn để vọng khắp phòng. “Nếu tôi biết điều này, tôi đã không đến.”

“Vậy thì tất cả bọn này đều xin lỗi là Harry đã không nói với chú mày trước đó,” Fred nói lớn.

Nhiều người bật cười. Harry thấy Cho đang cười và cảm thấy tâm tưởng lại rộn rã lên một cách quen thuộc, như thể nó lại vừa bước hụt một bậc thang.

“... chúng ta có thể tập từng đôi,” Harry nói. “Chúng ta bắt đầu với Lời Nguyên Ngăn Trở trong mười phút, sau đó chúng ta trải nệm ra và tập Bùa Choáng Váng trở lại.”

Họ chia cặp ra theo lệnh của cậu, Harry vẫn bắt cặp với Neville như thường lệ. Căn phòng lại nhanh chóng vang lên những tiếng “Impedimenta”. Những người nào trúng đòn thì bị đông cứng lại khoảng một phút, trong khi bạn tập của họ thì nhìn ngó vu vơ khắp phòng,

quan sát những đôi khác tập, cho đến khi bạn của họ được giải đông và lại thay phiên nhau tập câu nguyện này.

Ai cũng công nhận là Neville đã tiến bộ rõ rệt. Một lúc sau, khi mà Harry phải giải đông liên tiếp ba lần, nó để Neville nhập bọn với Ron và Hermione trở lại để nó có thể đi khắp phòng và quan sát những người khác. Khi nó đi chỗ Cho thì cô bé vui vẻ nhìn nó; nó phải cố lắm mới không quay lại chỗ cô bé thêm nhiều lần nữa.

Sau mười phút tập Lời Nguyền Ngăn trở, họ trải những tấm nệm ra nền nhà và bắt tập lại Bùa Choáng Váng. Không gian khá hạn chế để cho tất cả bọn họ có thể tập câu thần chú này cùng lúc; nửa nhóm quan sát các bạn tập một lúc, rồi họ đổi phiên.

Harry cảm thấy thật sự hạnh diện khi nó quan sát tất cả các bạn. Đúng là Neville đã làm Choáng Váng Padma Patil hơn là Dean, là người mà nó đang nhắm đánh, nhưng khoảng cách chênh đi đã ngắn hơn thường lệ rất nhiều còn những người khác đã có sự tiến bộ rõ nét.

Được khoảng một giờ, Harry gọi mọi người dừng lại.

“Các bạn tập tốt lắm,” nó nói, vui mừng nhìn mọi người, “Khi chúng ta trở lại sau kỳ nghỉ chúng ta có thể bắt đầu tập những thứ khó hơn,- thậm chí có thể là Phép Hộ Mệnh.”

Những tiếng xì xào phấn khích vang lên. Căn phòng lại bắt đầu thưa dần khi từng nhóm hai và ba người quen thuộc rời đi, phần lớn mọi người đều chúc Harry “Giáng sinh vui vẻ” khi họ đi qua. Cảm thấy thật phấn khởi, nó cùng với Ron và Hermione thu lại những tấm nệm và xếp chúng chồng ngăn nắp lên nhau. Ron và Hermione rời đi trước khi nó làm xong, nó nán lại một chút bởi vì Cho vẫn còn đó, và nó hy vọng sẽ nhận được câu chúc “Giáng sinh vui vẻ” từ cô bé.

“Không, bạn đi trước đi,” nó nghe cô bé nói với cô bạn Marietta của mình, và tim nó giật mạnh nó.

Nó giả vờ như đang đuổi thẳng đám nệm ra. Nó chắc là lúc này chỉ còn hai đứa nó và nó chờ cô bé lên tiếng. Nhưng nó lại nghe thấy những tiếng sụt sịt.

Nó quay lại và thấy Cho đang đứng giữa phòng, nước mắt chảy dài trên mặt cô bé,

“Cái...?”

Nó không biết phải làm gì. Cô bé đứng đấy, khóc lặng lẽ.

“Chuyện gì thế?” nó yếu ớt nói.

Cô bé lắc đầu và lấy tay chùi nước mắt.

“Mình... xin lỗi,” cô bé mết mõi nói, “Mình nghĩ rằng... chỉ là... khi học tất cả những phép này... nó chỉ làm cho mình... mình nghĩ là... giá mà anh ấy cũng biết được... thì chắc là anh ấy vẫn còn sống.”

Tim Harry trút vội xuống và bây giờ nó nằm chặt ở chỗ nào đó quanh rốn nó. Nó lẽ ra phải biết điều này. Cô bé muốn nói về Cedric.

“Anh ấy biết hết những phép này,” Harry nặng nề nói. “Anh ấy thực hiện chúng giỏi lắm, nếu không thì anh ấy không thể nào đi vào giữa cái mê cung ấy được đâu. Nhưng nếu Voldemort muốn giết ai, thì người đó không có cơ hội đâu.”

Cô bé nấc lên khi nghe thấy tên Voldemort, nhưng lại nhìn Harry chăm chăm không hề nao núng.

“Bạn đã sống sót ngay khi bạn chỉ là một em bé,” cô bé lặng lẽ.

“Phải, ờ” Harry mệt mỏi nói, đi về phía cửa, “mình không biết vì sao hay có ai khác làm được không, nhưng chẳng có gì đáng tự hào đâu.”

“Ôi, đừng đi mà,” Cho kêu lên, giọng lại đầy nước mắt. “Mình thật sự xin lỗi đã khiến mọi chuyện trở nên buồn như thế... mình không muốn thế...”

Cô bé lại nấc lên. Cô bé nhìn thật là xinh, cho dù mắt cô bé đỏ và mọng lên. Harry cảm thấy hoàn toàn đau khổ. Nó hẳn đã là rất vui dù với chỉ một câu “Giáng sinh vui vẻ.”

“Mình biết là đối với bạn điều đó kinh dị lắm,” cô bé nói, lại quệt mắt bằng cổ tay áo, “Mình muốn nói đến anh Cedric, khi mà bạn thấy anh ấy chết... mình nghĩ là bạn chỉ muốn quên nó đi?”

Harry không nói gì về việc này; điều đó thật đúng, nhưng nó cảm thấy nói như thế thì thật là nhẫn tâm.

“Bạn là m...một giáo viên rất cừ, bạn biết không,” Cho nói, với một nụ cười đầm nước. “Trước đây mình chưa bao giờ thực hiện được Bùa Choáng Váng cả.”

“Cám ơn,” Harry ngượng ngịu nói,

Họ nhìn nhau thật lâu. Harry cảm thấy thèm khát dữ dội được chạy ra khỏi phòng, nhưng cùng lúc đó, chân nó hoàn toàn không thể nào chuyển động được.

“Cây tầm gửi kìa,” Cho khẽ nói, chỉ về phía khoảng trần trên đầu nó.

“Vâng,” Harry nói. Miệng nó khô khốc. “Nhưng có thể nó cũng bị Nargle phủ đầy rồi.”

“Nargle là gì thế?”

“Không biết,” Harry nói. Cô bé bước lại gần hơn. Óc nó có vẻ như đang trúng phải một cái Bùa Choáng Váng. “Bạn nên hỏi Loony ấy. Mình muốn nói Luna.”

Cho phát ra một âm thanh ngộ nghĩnh giữa tiếng nức nở và tiếng cười. Lúc này thì cô bé lại càng tiến sát Harry hơn nữa. Nó thậm chí có thể đếm được nốt tàn nhang trên mũi cô bé.

“Mình rất thích bạn, Harry à.”

Harry chẳng thể nghĩ gì được. Một cảm giác lẫn lộn lan toả khắp nó, làm cho tay, chân và não của nó đều tê liệt.

Cô bé đã ở gần sát bên nó. Harry đã có thể thấy những giọt lệ còn vương trên mi cô bé ...

Harry trở về phòng sinh hoạt chung một giờ rưỡi sau, nó thấy Hermione và Ron đang ngồi ở những cái ghế tốt nhất bên lò sưởi, tất cả mọi người khác đã đi ngủ cả. Hermione đang viết một lá thư thật là dài, cô bé đã viết được hơn nửa cuộn giấy da, đang thông ra đu đưa từ cạnh bàn. Ron đang nằm bò trên tấm thảm, cố làm cho xong bài luận môn Biển của nó.

“Sao ở lại lâu thế?” nó hỏi, khi Harry ngồi vào cái ghế cạnh Hermione.

Harry không trả lời. Nó vẫn còn đang sốc. Nó nửa muốn kể cho Ron và Hermione về những gì vừa diễn ra, nửa lại muốn mang theo bí mật này bên mình xuống tận mồ.

“Bạn khoẻ không, Harry?” Hermione hỏi, nhìn qua nó từ trên đỉnh cây viết lông của mình.

Harry nhún vai một cách miễn cưỡng. Thật sự, nó cũng không biết là nó có khoẻ hay không nữa. “Chuyện gì thế?” Ron nói, chống khuỷu tay ngồi dậy để nhìn Harry rõ hơn. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Harry không biết nên bắt đầu kể cho các bạn như thế, và nó vẫn thật sự không chắc là nó muốn thế. Thế là nó quyết định không nói gì hết. Hermione giật mạnh tay nó.

“Cho phải không?” cô bé chủ động hỏi, “bạn ấy đã ở lại với bạn sau buổi họp à?”

Điếng cả người vì kinh ngạc, Harry gật đầu. Ron bật cười, nhưng im bật đi khi gặp ánh mắt của Hermione.

“VẬY... Ờ... thế cô ta muốn gì?” nó hỏi bằng một giọng làm ra vẻ vô tình.

“Bạn ấy...” Harry bắt đầu, hơi khàn giọng, nó hắng giọng và thử lại. “Bạn ấy... Ờ”

“Hôn chưa?” Hermione lạnh lợi hỏi.

Ron ngồi bật dậy nhanh đến mức bình mực của nó đổ ập ra thảm. Hoàn toàn không quan tâm đến việc đó, nó ngấu nghiến nhìn Harry.

“Thế nào?” nó hỏi.

Harry nhìn vẻ mặt tò mò lẫn vui nhộn của Ron, rồi nhìn sang vẻ mặt hơi nghiêm của Hermione, rồi gật đầu.

“HA!”

Ron là một động tác mừng chiến thắng bằng cú đấm của nó rồi cười sặc lên bằng một giọng khàn khàn và khiến cho một đám học sinh năm thứ hai nhút nhát bên ngoài cửa sổ giật bắn cả người. Một nụ cười bất đắc dĩ được gắn lên mặt Harry khi nó nhìn Ron lăn lộn trên tấm thảm.

Hermione nhìn Ron với một vẻ cực kỳ kinh tởm rồi quay trở về với lá thư của mình.

“Thế nào?” Ron cuối cùng cũng nói được, nó nhìn lên Harry. “Nó ra sao?”

Harry lưỡng lự một chút.

“Ướt nhẹp,” nó nói một cách thật thà. <ẶẶẶ>

Ron phát ra một tiếng động rất có thể ám chỉ một sự vui mừng mà cũng có thể là kinh tởm, khó mà nói được.

“Bởi vì cô ấy đang khóc,” Harry nặng nề nói.

“Ồ,” Ron nói, nụ cười dạt đi, “Thế là khi hôn nhau các cậu cảm thấy tệ vậy à?”

“Tớ không biết,” Harry nói, nó không nghĩ đến việc này, và lập tức cảm thấy lo lắng. “Có thể tớ thấy như thế.”

“Tất nhiên là bạn không thể rồi,” Hermione lơ đãng nói, vẫn viết lấy viết để trên lá thư.

“Sao mà bạn biết?” Ron nói thật nhanh.

“Bởi vì Cho khóc suốt mấy ngày nay,” Hermione trả lời một cách vô tâm. “Bạn ấy khóc trong giờ ăn, trong nhà vệ sinh, và những nơi khác nữa.”

“Thế bạn có nghĩ là việc hôn sẽ khiến bạn ấy vui lên không?” Ron nói, toét miệng cười.

“Ron à,” Hermione nói bằng một giọng đường hoàng, nhúng ngòi viết vào hộp mực của mình, “bạn là một gã vô tâm nhất trên đời mà mình đã xui xẻo gặp phải.”

“Thế điều đó có nghĩa là gì,” Ron cau kính nói. “Thế những người khóc trong khi hôn là loại người gì?”

“Phải,” Harry nói, hơi tuyệt vọng “ai lại làm như vậy?”

Hermione nhìn đôi bạn với một vẻ mặt gần như là thương hại.

“Các bạn không hiểu tình cảm của Cho vào lúc ấy à?” cô bé hỏi.

“Không,” cả Harry và Ron cùng nói.

Hermione thở dài và đặt viết xuống.

“Ờ, rõ ràng là bạn ấy rất buồn vì cái chết của anh Cedric. Và mình nghĩ rằng bạn ấy bối rối vì bạn ấy đã thích anh Cedric và bây giờ lại thích Harry, và bạn ấy không thể biết là mình thích ai nhất. Rồi bạn ấy cảm thấy có lỗi, nghĩ rằng bạn ấy đã xúc phạm đến ký ức của anh Cedric khi hôn Harry, rồi bạn ấy lo lắng về những gì mà những người khác nói về bạn ấy khi bạn ấy bắt đầu đi chơi với Harry. Và bạn ấy không thể hiểu rõ được tình cảm của mình đối với Harry vào lúc này, bởi vì dù sao đi nữa Harry là người cũng là người ở cạnh anh Cedric khi anh Cedric chết, những thứ ấy trộn lẫn vào nhau và làm cho bạn ấy cảm thấy đau khổ. Ồ, và bạn ấy còn sợ rằng bạn ấy sẽ bị loại ra khỏi đội Quidditch của nhà Ravensclaws nữa vì gần đây bạn ấy bay tệ lắm.”

Một sự im lặng chόang váng tiếp đón sự kết thúc của bài nói, và Ron nói “Nếu một người cảm thấy tất cả những thứ như vậy cùng lúc thì nổ tung mất thôi.”

“Chỉ vì nếu tình cảm của bạn chỉ đủ đựng đầy trong một muỗng cà phê thì không có nghĩa tất cả bọn tôi đều thế,” Hermione nói với vẻ kinh tởm nói và lại nhặt cây bút lên.

“Bạn ấy không phải là người bắt đầu,” Harry nói, “Mình không... bạn ấy chỉ là đến bên mình... và điều tiếp theo là bạn ấy khóc với mình... mình không biết phải làm gì...”

“Ông bạn, đừng đổ lỗi cho mình,” Ron nói, có vẻ suy nghĩ rất lung.

“Bạn phải dịu dàng với bạn ấy,” Hermione nói, có vẻ áy náy, “bạn đã làm như thế chứ?”

“Ờ,” Harry nói, mặt nóng bừng lên một cách khó chịu, “mình giống như là... vô lương bạn ấy nhè nhẹ.”

Có vẻ phục hồi trở lại tình trạng bình thường sau khi trợn tròn mắt là một việc làm cực kỳ khó khăn với Hermione vào lúc này.

“Ờ, mình nghĩ rằng thế cũng không tệ lắm,” cô bé nói. “Thế bạn sẽ gặp lại bạn ấy chứ?” <chẳng lẽ không?>

“Vẫn phải gặp mà?” Harry nói. “Bọn mình vẫn còn những buổi họp DA mà, đúng không?”

“Bạn biết mình muốn nói gì mà,” Hermione nóng nảy nói.

Harry không nói gì. Những lời của Hermione vừa mở ra một khung cảnh hải hùng trước mắt nó. Nó cố tưởng tượng ra một nơi nào đó để đưa Cho đi chơi – có thể là Hogsmead – và chỉ có mình nó với cô bé hàng giờ. Tất nhiên là cô bé sẽ chờ nó đưa cô bé đi chơi sau những gì vừa xảy ra... ý nghĩ này làm dạ dày nó lại lên cơn đau <dạ dày tui cũng đang lên cơn đau – vì cười-lhx>

“Ồ, được rồi,” Hermione nói với vẻ lạnh nhạt, lại cúi xuống với lá thư của mình, “bạn sẽ có nhiều cơ hội để hỏi bạn ấy mà.”

“Thế nếu cậu ấy không muốn hỏi cô ta thì sao?”, Ron nói, nó đang quan sát Harry với một vẻ mặt khôn ngoan kỳ lạ.

“Đừng có khờ thế,” Hermione lơ đãng nói, “Harry thích bạn ấy từ lâu rồi, đúng không, Harry?”

Nó không trả lời. Phải, nó đã thích Cho từ lâu, nhưng mỗi khi nó tưởng tượng đến một khung cảnh chỉ có hai người bọn nó với thì luôn là hình ảnh Cho đang rất vui cười tươi tỉnh, hoàn toàn ngược lại với việc Cho sụt sùi nức nở không kìm được trên vai nó.

“Thế bạn đang viết tiểu thuyết cho ai vậy?” Ron hỏi Hermione, cố đọc cái phần giấy da đang trải ra trên nền nhà. Hermione vội giấu nó khỏi tầm nhìn.

“Anh Viktor.”

“Krum ấy à?”

“Thế bọn mình biết được bao nhiêu Viktor hả?”

Ron không nói gì, nhưng nó có vẻ bất bình lắm. Họ ngồi im lặng thêm hai mươi phút nữa, Ron làm cho xong bài luận về môn Biến của nó với nhiều cái khịt mũi nóng nảy và gạch xóa tùm lum, Hermione vẫn tỉnh bơ viết cho xong cuộn giấy da, cuộn nó lại và niêm phong, còn Harry nhìn trừng trừng vào lò sưởi, ước gì đầu chú Sirius lại hiện ra và cho nó những lời khuyên về các cô bé. Nhưng ngọn lửa cứ lách tách tàn dần và tàn dần, cho đến khi những mẩu than hồng cũng trở thành tàn tro. Nhìn quanh, Harry lại nhận thấy một lần nữa rằng họ là những người cuối cùng còn lại trong phòng sinh hoạt chung.

“Ờ, khuya rồi,” Hermione nói, ngáp dài khi nó đi về cầu thang dành cho nữ.

“Cô ta thấy được điểm gì hay ở Krum nhỉ?” Ron hỏi, khi nó và Harry leo lên cầu thang dành cho con trai.

“Ờ,” Harry nói, tỏ vẻ quan tâm đến vấn đề, “mình cho rằng vì anh ấy lớn tuổi hơn, đúng không... và anh ấy là tuyển thủ Quidditch quốc tế...”

“Nhưng ngoài chuyện đó ra,” Ron nói, có vẻ càng bức thêm, “mình nói, anh ta là một con gà trống bản tính, đúng không?”

“Ờ, hơi bản tính, đúng vậy,” Harry nói, những ý nghĩ của nó lại hướng về Cho.

Chúng cởi áo choàng ra, mặc đồ ngủ vào trong im lặng; Dean, Seamus và Neville đã ngủ từ lâu. Harry đặt kính lên cái bàn cạnh giường và nằm lên giường như nó không kéo rèm lại quanh bốn tấm bức chương của nó; thay vào đó, nó nhìn chăm chăm vào khoảng trời đầy sao hiện ra qua khung cửa sổ kế bên giường của Neville. Nếu như nó biết, điều đó xảy ra vào đêm nay, trong khoảng thời gian hai mươi bốn giờ nó đã hôn Cho Chang...

“Ngủ ngon,” Ron nói, từ đâu đó bên phải nó.

“Ngủ ngon,” Harry nói.

Có thể lần sau... nếu như có lần sau... cô bé sẽ hạnh phúc hơn. Nó nên rủ cô bé đi chơi, cô bé có thể là đang chờ điều ấy và bây giờ đang cảm thấy giận nó... hay là cô bé nằm trên giường, vẫn còn khóc vì Cedric? Nó muốn suy nghĩ nữa. Những lời giải thích của Hermione khiến cho mọi việc càng phức tạp thay vì dễ hiểu hơn.

Đáng lý họ nên dạy chúng ta về việc này, nó suy nghĩ, trở mình, đầu óc của các cô gái là như thế nào... dù sao thì vấn đề này còn hữu dụng hơn cái trò Bói Toán kia...

Neville khịt khịt trong giấc ngủ. Và một con cú tru lên vợ vẫn trong đêm.

Harry mơ là nó đã trở lại phòng DA. Cho đang buộc tội nó là đã dụ dỗ cô bé đến bằng một lý do giả mạo, cô bé nói nó đã hứa cho cô một trăm năm mươi tấm thẻ Chocolate Ếch nếu cô bé chịu đến. Harry phản đối... Cho la lên “Anh Cedric đã cho tôi vô số tấm thẻ Chocolate Ếch, nhìn này!” rồi cô bé rút ra một nắm thẻ từ trong áo choàng và ném chúng vào không khí. Rồi cô bé quay sang Hermione, người đang nói, “Bạn đã hứa với bạn ấy mà Harry... mình nghĩ là bạn nên cho bạn ấy cái gì khác bù vào... thế cây Tia Chớp của bạn thì thế nào?” Và Harry phản đối rằng nó không thể nào cho Cho cây Tia Chớp của nó, bởi vì mẹ Umbridge đã lấy nó, và dù sau đi nữa mọi việc cũng thật là buồn cười, nó chỉ đến phòng DA chỉ để treo một số hình trang trí cho lễ Giáng Sinh có hình dáng giống như cái đầu của Dobby...

Giấc mơ lại thay đổi...

Cơ thể của nó có vẻ như rất uyển chuyển, mạnh mẽ và mềm dẻo. Nó đang lướt giữa những thanh kim loại sáng loại, băng qua những tảng đá lạnh ngắt, tối tăm... nó đang nằm trên nền, trượt trên bụng nó... khung cảnh rất tối tăm, nó có thể thấy những gì chung quanh nó đều tỏ ra những màu sắc rực rỡ và mờ ảo lạ lùng... nó quay đầu lại... khi nhìn lần đầu thì có vẻ như hành lang trống rỗng... nhưng không... một người đàn ông đang ngồi trước nền đất, cầm ông gục xuống ngực, dáng người của ông lập loè trong bóng tối...

Harry thè lưỡi ra... nó có cảm thấy được hương của người đàn ông này trong không khí...ông ta vẫn còn sống nhưng đang ngủ lơ mơ... ngồi trước cánh cửa ở cuối hành lang...

Harry muốn cắn người đàn ông... nhưng nó phải điều khiển được cảm xúc của mình... nó còn việc quan trọng hơn để làm....

Nhưng người đàn ông chuyển động... một cái Áo Khoác bạc rơi khỏi chân ông khi ông nhảy đứng dậy, và Harry có thể thấy một hình bóng rực rỡ và mờ ảo ở phía trên nó, thấy cây đuũa thần ở thắt lưng... không còn lựa chọn nữa... nó ngẩng lên từ nền đất và cắn một, hai, ba lần, cắn sâu răng nanh của nó vào da thịt người đàn ông, cảm thấy xương sườn của ông ta vỡ vụn dưới hàm mình, cảm thấy dòng máu nóng phun ra...

Người đàn ông thét lên đau đớn... rồi ông ta im lặng... ông ta bật lùi trở lại bức tường... máu rơi tung toé trên nền đất...

Trán nó đau nhức dữ dội... cơn đau như thiêu đốt nó...

“Harry! HARRY!”

Nó mở bừng mắt. Khắp cơ thể nó đều được đầy mồ hôi lạnh; tấm trải giường của nó cuộn quanh nó như một cái áo bó; nó cảm thấy như thể có một cái dùi sắt nung trắng lên vừa dí vào trán nó.

“Harry!”

Ron đang đứng bên giường nó, có vẻ rất kinh hãi. Có nhiều bóng người khác ở chân giường Harry. Nó đang ôm đầu bằng tay mình, cơn đau làm nó tối tăm mặt mũi.... nó cuộn mình lại và nôn ra một góc đệm.

“Cậu ta bị bệnh rồi,” một giọng lo sợ nó, “Nên gọi ai đó chứ?”

“Harry! Harry ơi!”

Nó phải nói với Ron, có một điều quan trọng nói phải nói với bạn... hóp một ngụm không khí, Harry đẩy nó lại giường, nỗ lực để không quên mình đi, cơn đau làm mắt nó hoa lên.

“Ba của cậu,” nó hỗn hển, ngực phập phồng, “ba của cậu... bị tấn công...”

“Cái gì chứ?” Ron nói, có vẻ chưa ý thức được.

“Ba của bạn! Ông ấy bị cắn, nghiêm trọng lắm, chỗ nào cũng có máu...”

“Mình đi gọi người giúp đây” vẫn cái giọng nói kinh hoàng cũ, và Harry nghe thấy tiếng chân chạy ra khỏi ký túc xá.

“Harry, cậu à,” Ron nói một cách ngập ngừng, “cậu chỉ... cậu chỉ mơ thôi....”

“Không!” Harry giận dữ nói; chuyện sống còn bây giờ là phải làm cho Ron hiểu.

“Không phải là mơ.... không phải là một giấc mơ thường... tớ đã ở đấy... tớ thấy... tớ làm...”

Nó nghe thấy tiếng Seamus và Dean thì thầm nhưng nó không quan tâm. Con đau trên trán nó đã giảm bớt, dù nó vẫn cảm thấy mồ hôi tuôn ra và người run cầm cập. Nó lại oẹ ra và Ron bật lùi lại.

“Harry ơi, cậu không khỏe,” nó run rẩy nói, “Neville chạy đi gọi người giúp rồi.”

“Tớ khỏe!” Harry nấc lên, chùi miệng bằng cái áo ngủ và run lên không sao điều khiển được. Chẳng có gì bất ổn với tớ đâu, cậu phải lo về ba cậu – chúng ta cần phải tìm xem ông ấy ở đâu – ông ấy nhuộm máu – tớ đã – đó là một con rắn khổng lồ.”

Nó cố lao ra khỏi giường nhưng Ron đã đẩy nó nằm lại, Dean và Seamus vẫn thì thầm đâu đó bên cạnh. Đã một hay mười phút trôi qua, Harry không biết; nó chỉ ngồi đó và rung lên, cảm thấy vết thương đang dịu dần từ vết sẹo của nó... và có nhiều tiếng chân vội vã lao lên cầu thang, và nó lại nghe thấy tiếng Neville.

“Đây này, giáo sư.”

Giáo sư McGonagall vội vã lao vào ký túc xá trong cái váy sọc của bà, kiếng của bà trệ xuống cái mũi xương xẩu của bà.

“Sao thế, Potter? Em đau ở đâu?”

Nó chưa bao giờ cảm thấy vui mừng khi thấy bà đến thế, một thành viên của Đội quân Phượng Hoàng là thứ mà nó cần lúc này, chứ không phải là ai đó nặng xị bên nó và kê cho nó những món linh dược gì đó.

“Ba của Ron, cô ơi,” nó nói, ngồi phắt dậy. “Ông ấy bị tấn công bởi một con rắn, nghiêm trọng lắm, em thấy nó xảy ra.”

“Em muốn nói gì, em thấy nó xảy ra à?” giáo sư McGonagall nói, cặp lông mày sẫm của cô nhíu lại.

“Em không biết... em ngủ và thế là em ở đây...”

“Em muốn nói em mơ thấy thế?”

“Không!” Harry giận dữ nói; sao không ai hiểu nó thế này? “Đầu tiên em mơ về những chuyện hoàn toàn khác, những chuyện vớ vẩn... và rồi nó cắt ngang. Nó là sự thật, em không tưởng tượng đâu. Bác Weasley ngủ trên đấy và bị tấn công bởi một con rắn khổng lồ, máu vương ra khắp nơi, bác ấy đổ xuống, phải có ai đó tìm xem bác ấy đang ở đâu...”

Giáo sư McGonagall nhìn nó chằm chằm qua cặp kính trệ xuống như thể kinh hoàng trước những gì mà bà đang thấy.

“Em không nói dối và em không điên!” Harry nói với bà, giọng nó vút lên thành một tiếng hét. “Em nói với cô rồi, em thấy nó diễn ra!”

“Cô tin em, Potter,” giáo sư McGonagall nói gọn. “Mặc đồ đi, chúng ta đi gặp thầy hiệu trưởng.”